

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacrosancti Nominis Iesv Cvltvs Et Miracvla

Stengel, Carl

Augustae Vindellicorum, 1613

Ex Henrico Susone mira quædam. Cap. 31.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49813](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49813)

Nos predicamus IESVM crucifixum, Iudæis quidem scandalum, gentibus autem stultitiam, ipsi autem vocatis sanctis Christum Dei Virtutem, & Dei sapientiam. Vnionem istius vexilli & nominis Christi ostendit ad Gal. 2. dicens. Christo confixus sum cruci, vivo autem iam non ego, vivit vero in me Christus: & videas quod vexillum venit populum Duci, & inter se. Et ideo populus Christi, est Christo crucifixo conformis, quia qui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentijs. Horationem præliantium ostendit ipse IESVS per se: *Qui vult, inquit, venire post me, &c.* Ostensionem perfectæ victoriæ, post virtuosam pugnam ostendit Apostolus ad Gal. ultimo. *Mihi absit gloriari nisi in cruce Domini nostri IESV Christi.* Cuius nomen Christus IESVS benedicatur in secula seculorum. Amen.

EX HENRICO SUSONE MI-
RA QVÆDAM.

CAPVT XXXI.

Praeter iam dictos SS. nominis IESV cultores & cōmendatores, non minimus est censendus, deuotissimus *Æterna sapientia* amator & cultor Henricus Suso Ord. Prædicatorū, qui ita diuino amore inflammatus fuerat, vt vulgò à Fratribus *Amandus* cognominaretur. Eius miri quidam actus pænitiæ & mortificationis feruntur, quos tamen studio hic præterimus, ne longius, quam par est, ab instituto digrediamur, quare studiosum Lectorem ad

Henric^o
Suso mi-
rus nomi-
nis IESV
amator
& præco.

Horologio æternæ Sapientiae à Sufone Scriptū. Salutatio nominis IESV cum quinque Psalmis.

Preces horariae de Æterna sapientia.

Ex horologio æternæ Sapientiae.

eius vitæ lectionem, quæ inter opera eiusdem pij Patris reperitur, vel Auctores, qui ex professo id genus argumenti prosequuti sunt, remittimus. Nobis sufficiat, quædam hic insinuasse, quæ magis nostro instituto deservire videntur. Quare eius factus non iniuria censetur, liber ille, quem inscripsit *Horologium æternæ sapientiae*, quamvis nomen eius non præferat. Salutatio etiam nominis IESV, secundum literas ipsius, hac ratione facienda. Principiò recitandus Hymnus: *IESV nostra redemptio*. adiuncto Psalmo: *tubilate DEO omnis terra*. Subsequitur quemlibet psalmum Antiphona eiusdem principalis literæ. Secundus Psalmus est, *Exaudiat te Dominus*. Tertius, *Saluum me fac Domine quoniam defecit Sanctus*. Vel secundum alios. *Saluum me fac Deus quoniam intraverunt aqua*, &c. Quartus, *Voce mea ad Dominum clamaui*. Quintus, *Sape expugnauerunt me à iuuentute mea*. Subsequitur Oratio. *Sancti Nominis tui timeam*, &c. Item precariae Horaræ quam deuotissimæ de Æterna sapientia.

Porrò in memorato Horologio æternæ Sapientiae, memorabilem sanè ac mirificam historiam recitat de quodam iuvene suppresso nomine (quem nullum alium, quam ipsum Sufonem fuisse credimus) qui admirabili amoris affectu, erga dulcissimum nomen IESV ferebatur. Modum etiam quendam innuit speciali ratione colendi, & quasi desponsandi sibi ÆTERNAM DEI SAPIENTIAM, omnibus eius cultoribus & amatoribus maximè utilem & suauissimam; in quorum gratiam ipsiusmet eius verba huc transferre libuit, sic enim loquitur:

Igitur quicumque desiderat Æternæ Sapientiae amabilis fieri discipulus, cuiuscunque conditionis sit, vel status, aut sexus, seu Ordinis, aut Religionis, debet diligenter ea seruare, quæ sequuntur, quæ sic sunt temperata, ut nihil difficultatis importent, & quilibet possit ea facere, sine omni præiudicio suæ professionis & status.

Siqui-

Siquidem Diuina Sapientia, non intendit per ista statuere aliquam obligationem &el professionem, aut etiam astringentem qualem cunque, sed solum quandam nouam dormitantis deuotionis spontaneam excitationem. In qua qui se excitare &oluerit, bene facit & laudabiliter. Qui autem hoc non facit, pro tanto non peccat, nec delinquit.

Ante omnia igitur quilibet Sapientia discipulus debet amorem carnalem, si habet, relinquere, & ipsam preclaram, eternamq; Sapientiam diuinam in Sponsam sibi assumere & amicam. Quod si fortassis quispiam adeo ligatus esset per amorem aliquem priuatum, quod sibi ipsam subito &im inferre asperum iudicaret esse ac nimis durum, saltem habeat bonum propositum, & ab hoc amore nociuo se &elit abstrahere cum adiutorium diuinum occasione aliqua inuenta sibi senserit efficaciter arridere. Hi autem qui terrena amore ligati non sunt, sed alias desides hucusque atque tepidi atque negligentes eius in amore fuerunt, debent hanc spiritualem Sponsam quasi de nouo desponsare, & se in eius amore recenter innouare, pio quodam deuotionis affectu. Hoc autem sic dicimus esse faciendum, & eidem cui prius seruire solebant tanquam Domino per timorem, sibi nunc pariter studeant placere, & adherere tanquam dulcissimo Sponsa per spiritualem & intensum amorem, semper cogitantes excellentiam & pietatem huius diuinissima Sponsa, & quam beati sunt illi, qui eius amicitia in hac & ita meruerunt decorari. Et hac desponsatio, &el desponsationis antiqua innouatio, propter feruentiorem deuotionis excitatione debet fieri non solum ab intra in anima, sed exterius, licet occulte per aliqua signa, puta per tres prostrationes, seipsum in eisdem tanta Sponsa dando, offerendo & exhibendo, arrham desponsationis ab ea petendo, scilicet aliquam nouam gratiam in signum mutua dilectionis & fidelitatis, quam neq; mors, neq; &ita, neq; quacunque creatura in perpetuum debeat &iolare. Et quia plerunq; facta plus mouet, quam &erba, factum quoddam notabile ac rarum, multumq; motiuum spectans ad propositum tibi reuelabo.

Mirabilis
historia
cuiusdā
nominis
IESV a-
matoris.

Erat quidam iuuenis feruidus amator, qui amore terre-
no re iūto, sponsam hanc caelestem, diuinamq; scilicet Sapi-
entiam, sibi in amicam elegit, cupiensq; vehementer dile-
ctam hanc intimis visceribus cordis sui plenius incorporare,
secretum locum petijt, & pro amoris stupenda Vehementia
surgens, & Vestimenta sua a parte superiori extrahens, at-
repto ferro acuto super nuda praeordia pectoris sui in ea
parte ubi cordis vit. ilis pulsus praecipue videtur digere, pra-
dictum ferrum carni suae infixit tam valide, & singulis ictu-
bus cruor sanguineus erumpens, sequeretur ictus ferientis,
& sanguinis unda de super praeordijs deorsum decurrerent,
defluentes minutatim. Sicq; tot acutas puncturas, sanasq;
fixuras hinc inde fecit, donec tandem hoc modo NOMEN
praclarum suae sponsae, quod est IESVS, magnis & capi-
tulis literis super latitudinem cordis sui exarauit. Cum
autem hac amoris vulnera recentia & sanguinolenta sibi
vnum dulcia in carne liuida aliquandiu cum multo a-
moris incendio portasset, tan- em post multos dies sanatus
clare & perfecte, praedictum nomen caro illa in eodem loco
integraliter conseruauit. Postmodum igitur cum hic diui-
nus amator quemlibet terrenum amatorem suae sponsae
num nomen in veste seculari, (ut a nonnullis fieri solet)
deserre videbat, ex intimis praeordijs ad diuinam Spon-
sam suam conuersus, eiusq; amoris superexcellētissimas
praerogatiuas commemorans, ipsius nomen non in tabulis la-
pidis, aut in Vestimentorum picturis rubrica, & atramen-
to conscriptis, sed in tabulis carnalibus cordis, atque literis
sanguineis, rosea & vernantibus floratura consignatis, sege-
stare indelebiter in suis praeordijs gaudebat: fructum ve-
ro salutiferum diuini amoris inde sibi crescere notabiliter
sentiens, ex praesentia tantj NOMINIS memoriam in-
giter admonentis, cupiensq; quoslibet deuotos diuino in a-
more proficere, suasisit eis perinde huius Nominis maiorem
curam habere; non quidem, ut id ipsum facerent, & se peri-
culo inconsulte committerent, neque illud illo modo imita-
ri debere, quod sibi ex singulari dono datum fuit, Virtute

diuina

diuina superare; sed quod illud Nomen salutiferum qualitercunque formatum vel conscriptum, secretè quidem & latenter, aut in veste aliqua, vel alias ad libitum pro diuini amoris excitatione semper deferrent. Sanè prædictus adolescens Amandus memoratum opus amoris ideo fecit, ut quotiescunque contingeret Nomen prædictum sibi soli ac Deo ibidem cognitum à se videri, toties contingeret pristinam amicitiam rememorando quasi recenter in corde suo renouari.

Simile huius quantum ad intentionem facti legimus de Simone summo Sacerdote, qui amicitiam quam Iudas Machabeus frater eius dudum cum Romanis statuerat, quasi iam inueteratam cum renouare vellet, clipeum aureum in signum illuc misit, & antiquam amicitiam innouauit. Sed & ipse Dominus in signum faderis hominibus arcum in nubibus dedit. Sic & filii Israel inito fadere cum Domino aquam effuderunt, & aras adificantes, aut lapides ponentes res aliquas corporales statuerunt, ut per exteriora signa interior fragilis humana iuuaretur memoria. Multi quoque Sancti noui testamenti in transactis ante nos temporibus, pro incitamento suæ deuotionis picturas diuersas sibi fecerunt; quidam imagines, vel cruces iuxta se habuerunt, nonnulli etiam reliquias, vel cetera similia apud se, ut legitur, huius rei causa detulerunt. Hoc ergo, ut prædictum est, faciat, scilicet de nomine IESV, qui gratiam habuerit. Animus quippe humanus citò ac facillimè à captis labitur, nisi frequenter in captis renouetur.

Item æterna Sapientia deuoti cultores ac discipuli possunt, qui solunt quotidie horas de æternâ Sapientiâ legere. Hi autem qui legere nesciunt, vel legitime occupati sunt, seu etiam qui eas committare cupiunt, dicant loco eorum. V. I. Pater noster, pro septem consuetis Horis, pro qualibet Horâ vnum. Hæc autem debet esse eorum intentio in his horis, ut diuina Sapientia custodiat eorum corda & corpora, ne ab hoc mundo stultissimo, & presentis temporis Vanitatibus & malignitatibus pleno irretiantur, sed

caute

caute & sapienter ambulando, à cunctis malis & periculis praeseruentur.

Item in mensa post benedictionem antequam incipiant comedere, dicant vnum Pater noster pro eleemosyna spirituali his animabus, qua maximè sunt indigentes in Purgatorio, attendentes quam periculosum sit gratis eleemosynam comedere, & per continua suffragia fideliter eam non deseruire, & quam pius sit, in nullo se iuuare & aliter, iuuare; & cum quanta nihilominus gratitudine gaudeat, se tanta miseria, & vel minimam guttam, aut micam vnam, qua cadit de mensa dominorum suorum percipere pro refrigerio qualicumque. Et vt hoc quoque exercitium pietatis magis gratum ac persuasibile deuotis mentibus fiat; sciendum quod dum deuota quadam approbata religionis persona, simul cum ceteris quibusdam, has orationes facendas de nouo suscepisset, praecipue cum magna deuotione erga promissum, De profundis pro animabus desolatis dicendum flagraret, apparuerunt ei in quadam visione animae multa, locis purgabilibus deputata, qua ei vili habitu & gestu miserabili quem praeserebant, suffragiorum se beneficio indigere desolebant, inter quas tamen singulariter vna ad ipsam accessit, & flebiliter ab eà petijt, vt se permitteret esse hunc mendicum, cui quotidie in mensa De profundis praedictum pro eleemosyna erat largitura. Ex qua visione postmodum feruentius erga hanc agebat eleemosynam spiritualem.

Item, Vnum Pater noster dulcissimo & salutifero nomini Aeterna Sapientia, quod est IESVS, vt Dominus & Saluator noster omnes hos aeterna Sapientia discipulos, sanctamq; matrem Ecclesiam saluet & custodiat, à cunctis aduersis, & ab omnium tueatur hostium insidiis. Sane ob reuerentiam tanti nominis, eidem praemittendo, & etiam subinserendo dicant hac Verba: Benedictum sit nomen Domini nostri IESU CHRISTI DEI, & gloriosae Virginis Mariae matris eius, in aeternum & ultra. Amen.

Et de hoc extant Indulgentia. Ratio huius orationis de hoc nomine est, & ille dulcis IESVS, qui pro dolor his ultimis temporibus de cordibus multorum, quantum ad deuotionis feruorem deletur & extinguitur, & tam damnabiliter iam proiectus est, eo quod tam innumeri sunt, qui qua sua sunt querunt, & non, qua IESV Christi, & inquam hoc mellifluum nomen reuiuiscat, & cordibus infidelium in ulcetetur, ac renouetur, praedictum fiat pietatis exercitium. Hanc nimirum projectionem IESV a suis quondam dilectis, ipsamet diuina Sapientia nonnullis in visione apparens, conquesta est voce querulosâ.

Item prima die ab Ecclesiâ instituta pro historiâ Sapientia cantanda, videlicet primâ Dominicâ Mensis Augusti, & ante Vigiliam Natiuitatis quando inchoatur ad Vesperas Antiphona O sapientia, & sequentibus diebus vsq; ad noctem illam gloriosam, cum in hunc mundum Patris genitura æterna Sapientia dignata est introire, fiat aliqua specialis memoria de eâ in orationibus priuatis, per Antiphonam, vel per Collectam, vel orationem Dominicam. Si esset aliquis temporibus illis cum vacaret, Missam praefatam de æterna Sapientia celebraret, gratum haberet.

Item discipulis & amatoribus Sapientia tres adhuc dies in anno debent esse præcipuè obseruabiles; ita vt qualibet istarum trium dierum aliquod obsequium speciale faciant huic Sponsæ spirituali.

Prima est Dies Circumcisionis Domini, in hac enim die incipit annus & secundum consuetudinem quarundam terrarum inueteratam, hac die, hi, qui sibi inuicem in amicitia singulariter sunt iuncti, consueuerunt sibi mutuò strenas dare, & bonum annum optare. Sic igitur similiter pro excitatione dormitantis anima ad amorem diuinum, quilibet deuotus Sapientia discipulus & amator, in hac die suam unicam ac dilectam Sponsam diuinam accedat, & bonum annum pro strena sibi ipsi, & omnibus ipsis condiscipulis, & S. Matri Ecclesiæ fideliter deposcat, aliquam orationem specialem faciendo, vel etiam, cui hoc congruit, carum ac-

cenſum in honorem illius, qui aterna lux eſt, ad Altare, ſed ante Crucifixum offerendo, ſed procurando, in ſignū, quod omnem ſalutem ſuam fidelis diſcipulus in hoc inſtabili tempore recognoſcit, & vult ſe à ſola Sponſa diuina haberi, & quod amor eius ſolus in corde ſuo debeat ardere & lucere, & petat, & ſi hic amor fortassis aliqua ocaſione extinguitur eſt, tam miſericorditer reaccendatur, & de cetero nunquam extingatur.

* Vulgò der Herren Faſtnacht. Secunda dies eſt, Dominica in Quinquageſima, qua dies à plerisque appellatur * carniſpriuium, & hæc ab huius mundi ſtultis amatoribus celebris habetur, & cum Vanitatibus ſuperuacuis expenditur. Tunc enim amici & ſociales conuenire conſueuerunt, & ſolatia mundana ac peritura ſibi inuicem facere. In ſignum ergo, quod illa diuiniſſima Sponſa ſuo diſcipulo debet eſſe hoc totum, quod eſt gaudii ac ſolatii, & amoris in hoc mundo, & futuro, idcirco pro excitatione deuotionis tepidi cordis ſui faciat ſicut prius.

Tertia verò eſt primus dies Menſis Maij, cum Vernalis ſerenitas omnibus grata & deſiderabilis, incipit in terra germibus pulchrè apparere. Nam tunc conſuetum eſt, & maxime in partibus Sueniæ terra Alamannia, quod adoleſcentes de nocte ſiluas petunt, & arbores viriditate foliorum venuſtas præcidunt, & floribus ornatas præforibus locant, & ubi putant ſe habere amicas in ſignum amicitia & fidelitatis. Sic ergo, & ex iniquo principio conſletur ſancta deuotio, (ſicut & de prima die Menſis Auguſti noſcitur ab Eccleſia factum eſſe) hoc, quod ab illis ſuperuacue fit homini mortali ab iſtis deuotè fiat omnium conditori, & tanto ſollicitius, quanto hæc diuiniſſima amica omnes mortales in gratis præcellere dubium non eſt. Vnde illa die ſua chariſſima Sponſa diuina ad incitationem ſua deuotionis lumen corporale offerant, ſed aliquam aliam orationem deuotè dicant, ſeipſos eidem affectuoſius recommendando. Diſcipulis quoque Sapientia ſummo cordis affectu honoranda eſt illa mater ſummi Regis aterna Sapientia, qua eosdem tan-

quam

quam filio proprio speciales, in spirituales sibi & vult assumere filios, & eorum curam gerere materno cum affectu. Unde quilibet deuotus Sapiaentia discipulus debet eam quotidie honorare cum salutatione Angelica nouem vicibus dicta. Vnum Ave Maria dicat cum genuflexione summo mane cum primò surgit de lecto, omnia bona opera sua die illo faciendâ, Regina cali ad manus deuotè porrigendo, & cum tam reuerèda mater & dilecta mater ea presentauerit suo filio Regi summo, grata & accepta fiant ob reuerentiam sancta & tanta mediatrix, qua fortassis modica ac vilia minusq; grata fierent immediatè presentata per manus peccatoris. Similiter in sero faciat post omnes orationes, cum iam immediatè ad lectum est eundum, & ut eò securius dormiat, ab eâ petat, & quicquid illâ die minus perfectum est, per ipsam suppleatur, quod malefactum est, per ipsam piè relaxetur, & quod benefactum, est per eam cõseruetur & gratificetur.

Item, septem Ave Maria dicant cordi genitricis dulcissimo, omniumq; peccatorum refugio piissimo ac singularissimo, & ipsa illud suauissimum æterna Sapiaentia tricliniũ, cunctarumq; miserationum Domini depositarium super effluentissimum misericorditer aperiat & inclinet ad huius Sapiaentia filii sui discipulos in vltimo exitu spiritus sui, & eos tũc piè defendere & ad cali palatia perducere dignetur.

Postremo verò omni anno proxima feria immediatè sequente Diem animarum, pro eisdem videlicet harum orationum comparticipibus Defunctis, & pro ipsarũ charis amicis Missam dicant, qui sunt Sacerdotes vel offerant: aut centum Pater noster dicant, qui Sacerdotes non sunt. Subiungentes deuotè premissis orationibus hanc supplicationem, vt Deus & Dominus noster per suam æternam Sapiaentiam misericorditer Ecclesiæ suæ dudum tribulatae subueniat, & eam ad pacem ponat & tranquillitatem.

Idem Henricus Suso ad finem sui Horologij hanc Oratio subiungit precationem. Nunc quoque sermo mihi ad te Sufonis

N

dirigi-

ad Æternam Sapientiam

dirigitur, o precordialis amor cordis mei, cui soli me totum commisi, cupiens hoc in aeuum perpetuari. Gratias tibi dilecte refero pro his, aliisque innumeris beneficijs mihi a te gratia sola collatis, tibi laus & gloria in secula. Te obsecro intimo cordis iuncto desiderio per viscera misericordiarum tuarum, & per virtutem sanguinis rosei, quem abunde in tua passione pro humani generis redemptione fudisti, ut hos omnes, qui te æternam Sapientiam decreuerint modo prefato desponsare, teque volunt colere cum promissis orationum deuotis exercitijs, seu etiam hac eadem fidelibus studuerint communicare, ut inquam, hos omnes benedictione salutari benedicas, Rex meus & Deus meus.

Tu namque es fructus ille benedictus olim mundo repromissus, in hoc singulariter priuilegiatus, ut cuiuscunque tu benedixeris sit ille benedictus. Benedic ergo, Pater mi, pueris istis, amatoribus videlicet, & discipulis tuis benedictione omnium Patriarcharum, & cunctorum electorum tuorum, qui tibi ab initio placuerunt, ut eorum tandem felici numero cum gaudio aggregentur. Inuocetur quæso, NOMEN tuum amabile & gloriosum super eos, ut sit eis in protectionem salutis in cunctis mundi huius varijs vita periculis. Tua aeterna Sapientia eos in agendis dirigat, Angelus pacis ipsos custodiat, & prosperitas anima & corporis eis arida at salutaris. Da eis locum penitentiae, ut per veram contritionem, & puram confessionem, atque satisfactionem perfectam, ante mortem suam, ad te suum creatorem conuertantur, tibi que perfecte reconcilientur, necnon & sacrosancti corporis tui perceptione pro viatico in extremis laborantes muniantur. Ita, ut nequaquam subitanea & improuisa ac indisposita morte praoccupentur. Fac eis Domine propter NOMEN tuum gratiam hanc, ut sicut nunc per hac deuota seruitia tibi famulantur, sic in hora extrema sua expirationis à te benedicantur, & à tua dulcissima matre, matre inquam misericordia ad regna gloriosa perducantur, sibi in caelesti patria sancta illa agmina beatorum spirituum post presentis incolatum, misericordia ab & benedictione

tate

tate domus Dei feliciter debriantur, te Regem gloria, Dominumque Virtutum in decore suo conspicientes IESVM Christum Dominum nostrum, qui cum Patre & Spiritu sancto vivis & regnas, per omnia secula seculorum.
A M E N.

IESV NOMEN SOCIETATI
AB AVCTORE SVO B. IGNATIO
quâ occasione inditum?

CAP. XXXII.

B. P. Ignatio cum in fundandâ Societate pro iuvandâ S. Dei Ecclesiâ totus esset occupatus, præter cetera admiranda, quæ mortalè naturam exsuperant, & fidem humanam longè excedunt, res contigit, vel ad memoriam posteritatis insignis, vel ad confirmadum eum, ceterosque in proposito, haud mediocriter efficax. Etenim Romam aliquando accedenti, & orandi causa, non longè ab Urbe templum ingresso, qualia passim imposita militari viâ cernuntur, statimque, ut sæpe solebat, abstracto à sensibus, atque alta quadam animi contemplatione defixo, clarissima in luce per speciem illi sese Deus pater ostendit, IESV filio baiulanti crucem, & crudelissimis affecto supplicijs, præsentem Ignatium, sociosque commendans; quos ille cum in fidem ac patrocinium libentissimè recepisset; ad Ignatiû placido & sereno vultu conuersus, hæc ipsa effari verba dignatus est: EGO VOBIS ROMÆ PROPITIUS ERO.

Maff. Vit.
Ign. lib. 2.
cap. 5.